

BRATŘÍČEK, ZA NĚHOŽ SE LÉTA MODLÍM A JAK SE KDYSI TRESTALO

Když jsem se konečně uzdravila, narodil se mi bratříček. Strašně mě překvapilo, když se mě v mých asi pětasedesáti letech jeden novinář zeptal, jestli jsem na svého bratra nežárčila, když jsem byla do dvanácti let jedináček. Tohle mě opravdu nikdy ani nenapadlo. Naši byli zřejmě dobří rodiče a neměla jsem pocit, že by mě s příchodem bratra odvrhli. Věděla jsem, že mě mají rádi a pak měli rádi ještě Jiříčka.

Když byly Jiříčkovi tři měsíce, tak se těžce rozstonal. Mnohokrát jsem na to vzpomínala, byla to těžká doba. Byl hospitalizovaný v brněnské dětské klinice v Černých Polích, u věhlasného pediatra Otakara Teyschla. Maminka tam musela být s ním, jenom v sobotu nebo v neděli mohla přijít domů. Jednou si s tatínkem povídali a já z jejich dialogu vyrozuměla, že je s bratříčkem zle a zřejmě

zanedlouho přibude na nebi další andělíček. Vyděsilo mě to a hned jsem Pánubohu nabídla kšeft, že když bratříčka uzdraví, denně se budu modlit Otčenáš a Zdrávas Maria. Pánbůh mě vyslyšel a já na svůj slib nezapomínám. Modlím se jak blbec už takřka osmdesát let, protože se bojím, že kdybych přestala, tak by se bratr zase mohl rozstonat.

Nikdo nevěděl, co mu je, ani profesor ne, jen říkal, že v jeho uzdravení věřil, neboť mu stále svítila očička. A já dodávám, že očička mu svítí i dnes, zejména po flašce vavříneckého.

O jeho uzdravení se zcela jistě zasloužil penicilín. Ten se sice u nás začal masově používat až v roce

S rodiči a bratrem Jiříčkem, za kterého se Ivanka dodnes modlí